

บทที่ 3

การวิเคราะห์ข้อมูล

บทนี้จะเป็นการนำเสนอการวิเคราะห์สภาพกำลังแรงงาน การเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงาน อุปทาน อุปสงค์แรงงานและการพยากรณ์อุปทานและอุปสงค์ของตลาดแรงงานในอนาคต (พ.ศ. 2544-2548) ซึ่งมีรายละเอียดในแต่ละประเด็นดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงานตามช่วงมิติเวลา (Cohort Study) ระหว่างช่วงปี พ.ศ.2524 2527 2534 และ 2541 ในการวิเคราะห์สภาพความเปลี่ยนแปลงของสังคม เศรษฐกิจและกำลังแรงงานของจังหวัดในพื้นที่โครงการสามเหลี่ยมเศรษฐกิจซึ่งประกอบด้วย จังหวัดสงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาสและสตูล มีรายละเอียดในแต่ละองค์ประกอบของตัวแปร จำแนกตามจังหวัดตามลำดับดังนี้

จังหวัดสงขลา

1) ผลผลิตทั้งหมดรวมจังหวัด

สัดส่วนผลผลิตทั้งหมดรวมจังหวัดสงขลา มาจากภาคเกษตรกรรมสูงที่สุดโดยช่วงปี 2524 สัดส่วนรายได้มาจากเกษตร ร้อยละ 31.86 และในช่วงปี 2527 และ 2534 สัดส่วนรายได้ภาคเกษตรลดลงเล็กน้อยพิจารณาใน รายได้ลดลงจากพืชผล ในขณะที่การประมงสัดส่วนรายได้เพิ่มขึ้นและในปี 2541 สัดส่วนรายได้จากภาคประมงคิดเป็นร้อยละ 19.84 ของรายได้ทั้งหมดและมีผลทำให้รายได้ภาคเกษตรเติบโตมีสัดส่วนรายได้ของผลิตภัณฑ์ทั้งหมดถึง ร้อยละ 37.98

ภาคค้าส่ง ค้าปลีก มีสัดส่วนรายได้ในผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในช่วงปี 2534 และ 2541 แนวโน้มลดลง จากรอบ 17 ปี (ปี 2524 ถึง 2541) ลดลง ร้อยละ 6.08 จากสัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด การลดลงของรายได้ดังกล่าวนำไปสู่การเติบโตในภาคบริการ และประมง จนใน ระยะหลัง (ปี 2541) ภาคบริการมีสัดส่วนรายได้เป็นลำดับสองรองจากภาคเกษตร (ซึ่งบทบาทด้านการประมงมีสูงขึ้นอย่างเด่นชัด)

โดยสรุปผลิตภัณฑ์มวลรวมเมื่อเปรียบเทียบกับตามภาคการผลิต 4 ช่วงมิติเวลาสัดส่วนความเปลี่ยนแปลงมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน

2) การใช้แรงงาน

เมื่อพิจารณาการใช้แรงงานในจังหวัดสงขลา โดยพิจารณาจากจำนวนประชากร อายุ 13 ปีขึ้นไปที่มีงานทำ แรงงานในช่วงปี 2542 (ช่วงที่ 4 ของการศึกษา) เป็นแรงงานจากภาคเกษตรกรรม ป่าไม้และล่าสัตว์ ร้อยละ 41.5 โดยเป็นแรงงานชาย ร้อยละ 23.0 และแรงงานหญิงร้อยละ 18.5 รองลงมาเป็นแรงงานด้านพาณิชยกรรม ร้อยละ 17.6 เป็นแรงงานชายร้อยละ 7.9 และส่วนที่เหลือ

คิดเป็นแรงงานหญิงร้อยละ 9.8 แรงงานด้านอุตสาหกรรม หัตถกรรม ร้อยละ 13.0 เป็นแรงงานชาย ร้อยละ 6.1 และแรงงานหญิง ร้อยละ 6.8 จะเห็นได้ว่า ภาคพาณิชยกรรม บริการ และอุตสาหกรรม หัตถกรรม แรงงานหญิงเข้าสู่อุตสาหกรรมดังกล่าวสูงกว่าแรงงานชาย แต่มีสัดส่วนที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

นอกจากนั้นอุตสาหกรรมอื่นๆ ที่สำคัญ ได้แก่ การขนส่ง คลังสินค้าและคมนาคม คิดเป็นร้อยละ 5.8 ของจำนวนแรงงานในภาคอุตสาหกรรม ในจังหวัดสงขลา การก่อสร้าง ช่อมและเรือ ถอน ทำลาย คิดเป็นร้อยละ 4.3 สำหรับแรงงานในอุตสาหกรรมขุดแร่โลหะและอะโลหะ ร้อยละ 0.2 และ การสาธารณสุขโรค และการสาธารณสุข ร้อยละ 0.1 ซึ่งแรงงานส่วนใหญ่ในอุตสาหกรรมดังกล่าวจะเป็นแรงงานชาย

ในการใช้แรงงานในจังหวัดสงขลา เมื่อพิจารณาตามชั่วโมงทำงาน (ในปี 2541; ช่วงที่ 4) พบว่า การใช้แรงงานส่วนใหญ่ ทำงาน 40-49 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 43.0 ของแรงงานในจังหวัดสงขลาทั้งหมด รองลงมา คือ 50-59 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 19.0 ทั้งนี้จำนวนชั่วโมงทำงาน ของแรงงานหญิงและชายจะไม่แตกต่างกันมากนัก ยกเว้นช่วง 60-69 ชั่วโมง สัดส่วนแรงงานชายมากกว่า แรงงานหญิง ร้อยละ 34

3) ระดับการศึกษาและอัตราค่าจ้าง

ด้านการศึกษาของแรงงานในจังหวัดสงขลา (ปี 2541; ช่วงที่ 4) แรงงานส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 43.5 ของแรงงานทั้งหมดในจังหวัด รองลงมา คือ ระดับประถมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 17.0 และมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 12.7 รวมสามระดับการศึกษาดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 73.2 ของแรงงานในจังหวัดสงขลา สำหรับแรงงานภาคอาชีวศึกษา ร้อยละ 3.4 พักหัตถครู ร้อยละ 4.0 และแรงงานที่สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป ร้อยละ 8.8 โดยเป็นสายวิชาการ ร้อยละ 3.4 และสายวิชาชีพชั้นสูง ร้อยละ 5.4 ของแรงงานในจังหวัดทั้งหมดอย่างไรก็ตามในจังหวัดสงขลา ยังมีการใช้แรงงานที่มีการศึกษาค่ำกว่าประถมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 1.1 และไม่มีการศึกษา ร้อยละ 4.4

สำหรับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำในจังหวัดสงขลา ในช่วงปี 2541 มีอัตราค่าจ้าง 130 บาท / วัน

4) ลักษณะประชากรและกำลังแรงงาน

ประชากรในจังหวัดสงขลา มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปีเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามภาวะเศรษฐกิจและภาวะเงินเฟ้อของประเทศ ในช่วงปี 2524, 2527, 2534 และ 2541 ตามลำดับ ดังนี้ 13,765 บาท 15,466 บาท 31,093 บาท และ 65,705 บาท และถ้าเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงาน ทั้ง 4 ช่วง ช่วงที่ 1 รายได้แรงงานของจังหวัดสงขลาเฉลี่ยต่อวันเท่ากับ 37.71 บาท , ช่วงที่ 2 ช่วงที่ 3 และ ช่วงที่ 4 มีรายได้แรงงานจังหวัดเฉลี่ยต่อวันเท่ากับ 42.37 บาท 85.19 บาท และ 180 บาท ต่อ

วัน เมื่อเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ จะพบว่ามีสัดส่วนเพิ่มสูงขึ้นยกเว้นในช่วงที่ 2 (ปี 2527) จังหวัดสงขลามีรายได้แรงงานเฉลี่ย/หัว ต่ำกว่า อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ

จำนวนประชากรของจังหวัดสงขลาเติบโตอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี 2524; 881 พันคน, ปี 2527; 986 พันคน ปี 2534; 1,172 พันคน และปี 2541; 1,286 พันคน อัตราเติบโตตามช่วงเวลาดังกล่าวจาก ปี 2524 – 2541 (17 ปี) มีอัตราการเติบโตคิดเป็นร้อยละ 31.49 และเมื่อเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมที่เพิ่มขึ้น ซึ่งมีอัตราการเติบโต ((ในรอบ 17 ปี) ร้อยละ 97.48 และเมื่อเปรียบเทียบรายได้ในแต่ละช่วงตามอัตราค่าเงินคงที่ พบว่ารายได้ประชากรในจังหวัดสงขลาเมื่อปรับภาวะเงินเฟ้อแล้วในรอบ 17 ปี ประชากรมีรายได้เพิ่มขึ้น ร้อยละ 63.38 ถ้าพิจารณาในแต่ละช่วงปรากฏ ดังนี้ ช่วงที่ 2 มีผลิตภัณฑ์มวลรวมเติบโตกว่าช่วงที่ 1 ร้อยละ 90.24 ช่วงที่ 3 มีผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดมากกว่าช่วงที่ 2 ร้อยละ 47.73 และช่วงที่ 4 มีผลิตภัณฑ์มวลรวมมากกว่าช่วงที่ 3 ร้อยละ 22.45

เมื่อพิจารณาระดับรายได้ของครัวเรือนนอกเขตเทศบาลจังหวัดสงขลา พบว่า ครัวเรือนนอกเขตเทศบาล ช่วงที่ 1 (ปี 2522) มีรายได้ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงต่ำกว่า 6,000 ถึง 19,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 88 เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำซึ่งรายได้ อยู่ที่ 10,220 บาทต่อปี จะเห็นได้ว่าครัวเรือน นอกเขตเทศบาลมีรายได้ช่วงนี้ร้อยละ 13 และต่ำกว่ารายได้ขั้นต่ำ ร้อยละ 75 (รายได้ต่ำกว่า 6,000 – 9,000 บาท) สำหรับช่วงที่ 3 (ปี 2534) พบว่า รายได้กระจุกตัวอยู่ที่ ต่ำกว่า 6,000 – 29,990 บาท คิดเป็นร้อยละ 89 เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำภาคใต้ ซึ่งอยู่ที่ 29,930 บาท พบว่า ครัวเรือนรายได้ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำร้อยละ 73 และช่วงที่ 4 (ปี 2539) ระดับรายได้ของครัวเรือนมีการกระจายมากขึ้นและไม่ทราบรายได้สูงถึง ร้อยละ 33 อย่างไรก็ตามครัวเรือนส่วนใหญ่มีรายได้อยู่ในช่วง 6,000-49,900 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 48 และเมื่อเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ ซึ่งอยู่ที่ 47,450 บาท พบว่า ครัวเรือนมีรายได้ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ ร้อยละ 34 (อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำพิจารณาเป็นช่วงโดยให้ ปี 2521, 2527, 2534 และ 2541 เป็นการศึกษาช่วงที่ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ) การวิเคราะห์จะมีข้อจำกัดเรื่องข้อมูลในช่วงปี พ.ศ. จะพิจารณาตามช่วงเวลาที่กำหนดไว้เป็นสำคัญ

5) การลงทุน การมีงานทำและการเคลื่อนย้ายแรงงาน

การลงทุนในพื้นที่โดยพิจารณาจากจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมจะมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นค่อนข้างสูงมากในช่วงปี พ.ศ. 2534 – 2541 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วง พ.ศ. 2528 – 2534 กล่าวคือ สัดส่วนการเพิ่มขึ้นของโรงงานอุตสาหกรรมคิดเป็นร้อยละ 39.83 ในช่วงปี พ.ศ. 2534 – 2541 ในขณะที่ช่วงปี พ.ศ. 2528 – 2534 สัดส่วนการเพิ่มขึ้นของจำนวนโรงงานมีเพียงร้อยละ 4.63

จำนวนผู้สมัครงานเมื่อเปรียบเทียบกับตำแหน่งงานว่างที่ประกาศ เปรียบเทียบ ปี 2534 และปี 2541 ลดลง ในทางกลับกันจำนวนผู้ได้รับการบรรจุเข้าทำงานมีสัดส่วนเพิ่มขึ้น

การเคลื่อนย้ายของกำลังแรงงาน (เปรียบเทียบช่วงปี พ.ศ. 2528-2529 และช่วงปี พ.ศ.2535-2536) สัดส่วนการอพยพออกเริ่มมีมากขึ้นการเดินทางผ่านด่านของชาวต่างประเทศมี สัดส่วนเพิ่มขึ้นค่อนข้างสูงถึงร้อยละ43.52 ในช่วงปี พ.ศ. 2527-2534 แต่จำนวนลดลงในช่วงปี พ.ศ.2534 – พ.ศ. 2541 โดยมีสัดส่วนการเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 5.66

จังหวัดปัตตานี

1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด

สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวม จังหวัดปัตตานี มาจากภาคเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ ในช่วงปี 2524 , 2527 , 2534 , และ 2541 (ช่วงที่ 1,2,3 และ 4) สัดส่วนรายได้มาจากภาคเกษตรกรรมคิดเป็น ร้อยละ 32.09, 30.78 , 37.06 และ 64.72 จะเห็นได้ว่าในในช่วงที่ 4 ผลิตภัณฑ์มวลรวมจากภาค เกษตรกรรมถึงร้อยละ44.72 การประมงถือเป็นภาคเกษตรกรรมที่มีบทบาทต่อรายได้ ประชากร มากที่สุด ภาคค้าส่งและค้าปลีกมีสัดส่วนผลิตภัณฑ์ข้ามจังหวัดเป็นอันดับสอง ในช่วงที่ 3 (ปี 2534) และ 4 (ปี 2541) มีอัตราเติบโตในภาคเศรษฐกิจดังกล่าว ลดลงอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะในช่วงที่ 4 (ภาคประมงกลับมีบทบาทเด่นชัดมากขึ้น) สำหรับภาคบริการก็เช่นกันมี สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดลดลงในช่วงที่ 4 อย่างเห็นได้ชัด โดยรายได้จังหวัดจะไปจับอยู่ กับภาคประมง เป็นสำคัญ

2) การใช้แรงงาน

เมื่อพิจารณาการใช้แรงงานในจังหวัดปัตตานี โดยพิจารณาจากจำนวนประชากร อายุ 13 ปี ขึ้นไปที่มีงานทำ แรงงานในช่วงปี 2542 (ช่วงที่ 4 ของการศึกษา) เป็นแรงงานจากภาค เกษตรกรรม ร้อยละ 53.3 ภาคอุตสาหกรรม หัตถกรรม ร้อยละ 12.2 การขนส่งคลังสินค้า คมนาคม ร้อยละ 12.4 และกิจการที่ระบุไม่แจ้งชัด ร้อยละ 12.5 แรงงานด้านพาณิชยกรรมและ บริการ คิดเป็นร้อยละ 0.3 และ 1.4 ตามลำดับของแรงงานทั้งหมด ซึ่งจัดว่าเป็นสัดส่วนที่น้อย เมื่อเปรียบเทียบเทียบกับจังหวัดอื่นที่ศึกษา

การใช้แรงงานในจังหวัดปัตตานี เมื่อพิจารณาตามชั่วโมงทำงาน (ปี 2542; ช่วงที่ 4) พบว่า แรงงานส่วนใหญ่มีจำนวนชั่วโมงการทำงานที่กระจายตัวโดยที่มีจำนวนชั่วโมงทำงาน 40-49 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 34.4 รองลงมาคือ 50-59 ชั่วโมงและ 30-39 ชั่วโมง ร้อยละ 20.1 และ 17.7 ตามลำดับ รวมสามกลุ่มคิดเป็นร้อยละ 72.2 ร้อยละ 56.4 เป็นแรงงานชายและ แรงงานหญิง ร้อยละ 43.6

3) ระดับการศึกษาและอัตราค่าจ้าง

ด้านการศึกษาของแรงงานในจังหวัดปัตตานี (ปี 2542;ช่วงที่ 4) แรงงานส่วนใหญ่มีการศึกษา ระดับประถมศึกษาตอนต้นรองลงมาคือ ไม่มีการศึกษา ประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษา

(ปลาข + ต้น) คิดเป็นร้อยละตามลำดับ ดังนี้ 35.5 , 20.3, 17.4 และ 13.1 รวม 4 กลุ่มคิดเป็นร้อยละ 86.3 ของแรงงานทั้งหมด

4) ลักษณะประชากรและกำลังแรงงาน

ประชากรในจังหวัดปัตตานีมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวเติบโตอย่างต่อเนื่องเมื่อคิดตามราคาตลาด ในช่วงปี 2524, 2527, 2534 และ 2541 ตามลำดับดังนี้ 7,749, 10,162 , 20,394 และ 60,645 บาท และถ้าเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานทั้ง 4 ช่วง ซึ่งอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ เท่ากับ 10,220 , 20,440, 29,930 และ 47,450 บาทตามลำดับในแต่ละช่วงปีมีการศึกษา พบว่า จังหวัดปัตตานีมีรายได้ประชากรเฉลี่ยต่อหัวในช่วงที่ 1,2 และ 3 ต่ำกว่าอัตราค่าจ้าง แรงงานขั้นต่ำภาคใต้ แต่ในช่วงที่ 4 มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวสูงกว่า อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของภาคใต้

จำนวนประชากรจังหวัดปัตตานี ปี 2524; 473 พันคน ปี 2527; 492 พันคน ปี 2534; 579 พันคน และปี 2541; 606 พันคน แต่ละช่วงมีอัตราการเติบโต ดังนี้ ร้อยละ 3.86 (ปี 2524 → 2527) ร้อยละ 15.01 (ปี 2527 → 2534) และ 4.45 (ปี 2534 → 2541) การขยายตัวของ ประชากรเพิ่มขึ้นมากในช่วงปี 2527 → 2534 เมื่อเปรียบเทียบผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในแต่ละช่วงตามอัตราค่าเงินคงที่ พบว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดปัตตานี มีอัตราเติบโตในแต่ละช่วงดังนี้ ร้อยละ 16.25 (ปี 2524 → 2527) ร้อยละ 40.89 (ปี 2527 → 2534) และร้อยละ 36.96 (ปี 2534 → 2541) เมื่อเปรียบเทียบระดับรายได้นอกเขตเทศบาลจังหวัดปัตตานี พบว่าครัวเรือนนอกเขตเทศบาล ในช่วงที่ 3 (ปี 2534) มีรายได้ส่วนใหญ่อยู่ในช่วง ต่ำกว่า 6,000 – 29,999 บาท ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 87 ของจำนวนครัวเรือนทั้งหมด และในช่วงที่ 4 (ปี 2539) พบว่าสัดส่วนระดับรายได้กระจายกว้างขึ้นรายได้ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง ต่ำกว่า 6,000 – 29,999 บาท/ปี คิดเป็นร้อยละ 76 ของจำนวนครัวเรือนทั้งหมดเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ ช่วงที่ 3 อยู่ที่ 29,930 บาท ต่อปี พบว่าจำนวนครัวเรือนมีรายได้ขั้นต่ำภาคใต้ร้อยละ 49 และช่วงที่ 4 อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ อยู่ที่ 7,450 บาทต่อปี พบว่า จำนวนครัวเรือนมีรายได้ต่ำกว่ารายได้ขั้นต่ำภาคใต้ ร้อยละ 66 ของจำนวนครัวเรือนนอกเขตเทศบาลทั้งหมด

5) การลงทุน การมีงานทำและการเคลื่อนย้ายแรงงาน การลงทุนในพื้นที่เมื่อพิจารณาจากจำนวนโรงงานอุตสาหกรรม จะพบว่ามีสัดส่วนการเพิ่มขึ้นค่อนข้างน้อยและอยู่ในระดับใกล้เคียงกันระหว่างช่วงปี พ.ศ. 2528-2534 และช่วงปี พ.ศ. 2534-2541 โดยเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 4.40 และ 2.49 ตามลำดับ จำนวนผู้สมัครงานผ่านสำนักจัดหางานเปรียบเทียบกับตำแหน่งงานว่างที่ประกาศรับ พบว่ามีสัดส่วนลดลง กล่าวคือ จำนวนผู้สมัครมีน้อยกว่าตำแหน่งว่างที่ประกาศรับมีจำนวนมากและในทำนองเดียวกันสัดส่วนผู้ได้รับการบรรจุเข้าทำงานก็มีจำนวนลดลง (เปรียบเทียบช่วงปี พ.ศ. 2534-2541)

การเคลื่อนย้ายของกำลังแรงงานในพื้นที่จังหวัดปัตตานีเปรียบเทียบกับช่วงปี พ.ศ.2528-2529 และช่วงปี พ.ศ. 2535-2536 ยังคงมีสัดส่วนเพิ่มขึ้น

จังหวัดยะลา

1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด

สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดยะลา มาจากภาคเกษตรกรรม สูงที่สุดโดยเป็นเกษตรกรรมจากพืชผลเป็นสำคัญ ในช่วงปีแรก (ปี 2524) สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคค้าส่งและค้าปลีกเติบโตเป็นอันดับสอง รองลงมาคือภาคบริการ สำหรับภาวะภาคค้าส่งและค้าปลีก สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวม จะค่อนข้างคงที่ คือ ร้อยละ 16.12 และ 16.48 ในช่วงปี 2527 และ 2534 แต่ในช่วงปี 2541 สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในภาคนี้อลดลง ประมาณ ร้อยละ 2 ของ สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดยะลา โดยการเติบโตจะเคลื่อนไปสู่ภาคเกษตรกรรมโดยเฉพาะพืชผลสำหรับภาคบริการในช่วงปี 2541 มีรายได้จัดเป็นอันดับที่สองของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (ภาคค้าปลีก และค้าส่งตกลงไปเป็นลำดับที่สาม) มีสัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมคิดเป็น ร้อยละ 16.09

2) การใช้แรงงาน

การใช้แรงงานในจังหวัดยะลา เมื่อพิจารณาตามชั่วโมงทำงาน (ในปี 2538; ช่วง 4)* พบว่าแรงงานส่วนใหญ่ทำงาน 40-49 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 44.4 ของแรงงานในจังหวัดยะลาทั้งหมด รองลงมาคือ 30 - 39 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 30.1 ทั้งนี้สัดส่วนของการใช้แรงงานชาย และหญิงใกล้เคียงกัน และเมื่อเปรียบเทียบกับจังหวัดสงขลาจำนวนการใช้แรงงานพิจารณาตามชั่วโมงทำงานต่อสัปดาห์ของจังหวัดสงขลาส่วนใหญ่อยู่ที่ 40-49 ชั่วโมงและ 30-39 ชั่วโมง รวม 2 ช่วง การใช้แรงงานดังกล่าว ร้อยละ 74.5

3) ระดับการศึกษาและอัตราค่าจ้าง

ด้านการศึกษาของแรงงานในจังหวัดยะลา (ปี 2538;ช่วงที่ 4) แรงงานส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 36.7 รองลงมาคือ ระดับประถมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 19.6 และมีมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 9.1 รวมสามระดับการศึกษาดังกล่าวคือ เป็นร้อยละ 65.4 ของแรงงานในจังหวัดยะลา สำหรับแรงงานที่ไม่มีการศึกษา จังหวัดยะลามีถึง ร้อยละ 12.8 สำหรับแรงงานด้านอาชีวศึกษา และฝึกหัดครู รวมสองระดับดังกล่าวมีร้อยละ 5.2 และแรงงานระดับปริญญาตรีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 4.7 โดยแบ่งเป็นสายวิชาการ ร้อยละ 2.1 และ สายวิชาชีพชั้นสูง ร้อยละ 2.6 ของจำนวนแรงงานทั้งหมด

อัตราจ้างแรงงานขั้นต่ำในจังหวัดยะลา คิดตามอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของภาคใต้ ในปี 2541 มีอัตราค่าจ้าง 130 บาท/วัน

* ข้อจำกัดของการศึกษา คือ ช่วงเวลา 1, 2, 3 และ 4 ซึ่งกำหนดไว้ถึงปี 2521, 2527, 2534 และ 2541 อาจใช้ปีที่ใกล้เคียงกันทดแทน เนื่องจากไม่สามารถหาข้อมูลได้ตรงกันในทุกจังหวัด

4) ลักษณะประชากรและกำลังแรงงาน

ประชากรในจังหวัดยะลา มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี เติบโตอย่างต่อเนื่องตามภาวะเศรษฐกิจและภาวะเงินเฟ้อของประเทศ ในช่วงปี 2524, 2527, 2534 และ 2541 ตามลำดับดังนี้ 12,556 บาท, 14,484 บาท, 25,662 บาท และ 42,151 บาท ตามลำดับ และเมื่อเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานทั้งสิ้น ช่วง จะพบว่า

ช่วงที่ 1 รายได้ของแรงงานของจังหวัดยะลา เฉลี่ยต่อวันเท่ากับ 34.4 บาท ช่วงที่ 2 ,ช่วงที่ 3 ,และช่วงที่ 4 เท่ากับ 39.69 บาท, 70.31 บาท และ 115.48 บาท เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำจะเห็นได้ว่า ช่วงที่ 1 มีรายได้สูงกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ แต่ในช่วงที่ 2, 3 และ 4 รายได้ประชากรต่อหัวของจังหวัดยะลา ต่ำกว่าค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้

จำนวนประชากรของจังหวัดยะลาเติบโตอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี 2524; 285 พันคน , ปี 2527; 307 พันคน , ปี 2534; 385 พันคน และปี 2541 ; 405 พันคน อัตราการเติบโตตามช่วงเวลาดังกล่าวจากปี 2524 – 2541 (17 ปี) มีอัตราการเติบโตคิดเป็นร้อยละ 29.63 เมื่อเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมที่เพิ่มขึ้นซึ่งมีอัตราการเติบโต (ในรอบ 17 ปี) ร้อยละ 79.98 และเมื่อเปรียบเทียบผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในแต่ละช่วงตามอัตราค่าเงินคงที่ พบว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดยะลา เมื่อปรับภาวะเงินเฟ้อแล้วในรอบ 17 ปี เพิ่มขึ้นร้อยละ 59.06 ถ้าพิจารณาในแต่ละช่วงปรากฏดังนี้ ช่วงที่ 2 มีผลิตภัณฑ์มวลรวมเติบโตกว่าช่วงที่ 1 ร้อยละ 9.38 และช่วงที่ 3 เติบโตกว่าช่วงที่ 2 ร้อยละ 41.99 และช่วงที่ 4 เติบโตกว่าช่วงที่ 3 ร้อยละ 22.11 เมื่อพิจารณาระดับรายได้นอกเขตเทศบาล จังหวัดยะลา พบว่า คราวเรือน นอกเขตเทศบาล ช่วงที่ 1 (ปี 2522) จะมีรายได้ส่วนใหญ่ในช่วง ต่ำกว่า 6,000 ถึง 19,999 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 87 และเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ ซึ่งอยู่ที่ 10,220 บาทต่อปี จะเห็นได้ว่า คราวเรือนนอกเขต เทศบาลร้อยละ 74 มีรายได้ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ และในช่วงที่ 3 (ปี 2534) พบว่า สัดส่วนระดับรายได้จะกระจายกว้างขึ้น รายได้ส่วนใหญ่อยู่ต่ำกว่า 6.000 – 29,900 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 81 และเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำซึ่งอยู่ที่ 29,930 บาท จะพบว่าคราวเรือนมีรายได้ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ ร้อยละ 65 สำหรับช่วงที่ 4 (ปี 2539) ประชากรมีรายได้ที่กระจายตัวสูงขึ้น อยู่ในช่วง 10,000 – 49,999 บาท ขั้นต่ำซึ่งอยู่ที่ 47,450 บาท พบว่าคราวเรือนมีรายได้ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ร้อยละ 63

5) การลงทุน การมีงานทำและการเคลื่อนย้ายแรงงาน

ปริมาณการลงทุนเมื่อพิจารณาจากจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา เปรียบเทียบช่วงปี พ.ศ. 2528-2534 และช่วงปี พ.ศ. 2534-2541 พบว่ามีสัดส่วนเพิ่มขึ้นค่อนข้างสูง โดยตลอด กล่าวคือมีสัดส่วนการเพิ่มขึ้น ร้อยละ 68.67 ช่วงปี 2528-2534 และเพิ่มขึ้นร้อยละ 17.50 ในช่วงปี 2534-2541

จำนวนผู้สมัครงานผ่านสำนักจัดหางานเปรียบเทียบกับตำแหน่งงานว่างที่ประกาศมี
 ส่วนสูงขึ้นจากร้อยละ 55.83 ในปี 2534 เป็นร้อยละ 96.59 ในปี พ.ศ.2541 ในขณะที่สัดส่วนผู้
 ได้รับการบรรจุยังคงมีส่วนใกล้เคียงกันทั้งในปี พ.ศ.2534 และ 2541

การเคลื่อนย้ายแรงงานของจังหวัดยะลามีสัดส่วนลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงปี พ.ศ.
 2528-2529 กับช่วงปี พ.ศ.2535-2539 ในขณะเดียวกันก็พบว่าสัดส่วนการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยว
 (ที่เดินทางผ่านด่าน) จะสูงมากในช่วงปี พ.ศ.2527-2534 (ร้อยละ 327.22) และเพิ่มขึ้นร้อยละ
 28.37 ในช่วงปี พ.ศ. 2534-2541

จังหวัดนราธิวาส

1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด

สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดนราธิวาส มาจากภาคเกษตรสูงที่สุดถึงประมาณร้อยละ
 60 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด และจัดเป็นภาคพืชผล เป็นสำคัญ เช่นในปี 2541 ผลิตภัณฑ์มวล
 รวมจังหวัดมาจากภาคเกษตรกรรม ร้อยละ 38.58 และเป็นพืชผลร้อยละ 32.80 ของผลิตภัณฑ์มวล
 รวมจังหวัด

ภาคค้าส่ง ค้าปลีก มีสัดส่วนรายได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดมากเป็นอันดับสอง ยกเว้น
 ในช่วงปีที่ 3 (ปี 2534) ภาคบริการมีส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมมากเป็นลำดับสอง สำหรับภาค ค้า
 ส่ง ค้าปลีกในแต่ละช่วงที่ศึกษา (ตลอดจนภาคเกษตรกรรม) จะมีสัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวม
 ใกล้เคียงกัน ยกเว้นภาคบริการ ซึ่งในช่วงปี 2541 ลดลงเห็นได้ชัดเจนจากปี 2534 โดยสัดส่วนการ
 เติบโตจะไปเพิ่มในภาคเกษตรกรรมและค้าส่งค้าปลีก

2) การใช้แรงงาน

การใช้แรงงานในจังหวัดนราธิวาส ปี 2539 (ช่วงที่ 4) พิจารณาจากจำนวนประชากรอายุ 13
 ปีขึ้นไปที่มีงานทำ แรงงานมาจากภาคเกษตรกรรมสูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.7 รองลงมาคือ
 แรงงานพาณิชย์กรรม ร้อยละ 15.5 ภาคบริการ ร้อยละ 11.9 รวมสามอุตสาหกรรมคิดเป็นร้อยละ
 83.1 ทั้งนี้มีส่วนแรงงานชาย ร้อยละ 61.4 และแรงงานหญิงร้อยละ 38.6

การใช้แรงงานในจังหวัดนราธิวาส เมื่อพิจารณาค่าชั่วโมงทำงาน (ในปี 2539;ช่วงที่ 4)
 พบว่า การใช้แรงงานส่วนใหญ่ทำงานที่ 30-39 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รองลงมาคือ 40-49 ชั่วโมง ต่อ
 สัปดาห์ และ 50-59 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวมสามกลุ่มคิดเป็นร้อยละ 72.1 ของจำนวนแรงงาน
 ทั้งหมด

3) ระดับการศึกษาและอัตราค่าจ้าง

ด้านการศึกษาของแรงงานในจังหวัดนราธิวาส (ปี 2539;ช่วงที่ 4) แรงงานส่วนใหญ่มี
 การศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 42.1 ไม่มีการศึกษา ร้อยละ 24.3 ประถมศึกษาตอน
 ปลาย ร้อยละ 13.1 รวมสามกลุ่มดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 79.5 ของแรงงานทั้งหมด สำหรับแรงงาน
 ที่มีการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 2.7 โดยเป็นสายวิชาการร้อยละ 1.4 และ สาย

วิชาชีพชั้นสูงร้อยละ 1.3 แรงงานระดับอาชีวศึกษา ร้อยละ 0.6 และ ผึกหัดครู ร้อยละ 1.3 ของแรงงานทั้งหมด

4) ลักษณะประชากรและกำลังแรงงาน

จำนวนประชากรในจังหวัดนครราชสีมาเติบโตอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2521 (ช่วงที่ 1) 459 พันคน ปี 2527 (ช่วงที่ 2) 498 พันคน ปี 2534 (ช่วงที่ 3) 611 พันคน และปี 2541 (ช่วงที่ 4) 648 พันคน อัตราการเติบโตจากช่วงที่ 1→2, ช่วงที่ 2→3 และช่วงที่ 3→4 เป็นดังนี้ ร้อยละ 7.83 และ 5.71 ตามลำดับ ช่วงที่ 2→3 มีการขยายตัวของจำนวนประชากรสูงมาก และอัตราการเติบโตค่อยลดลงอย่างเห็นได้ชัดในช่วงที่ 4

ด้านการผลิตผลิตภัณฑ์มวลรวมที่เพิ่มขึ้น เมื่อพิจารณาตามราคาตลาดเติบโตจากช่วงที่ 1→2, 2→3 และ 3→4 ดังนี้ ร้อยละ 10.38 ,61.18 และ 38.58 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบกับราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด จากช่วงที่ 1→2, 2→3 และ 3→4 ดังนี้ -5.67 , 48.52 และ 17.02 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าในช่วงที่ 1→2 แม้ว่ารายได้จะเพิ่มขึ้น (ราคาตลาด) แต่ค่าเงินที่ได้รับกลับลดลง (ราคาคงที่) เป็นที่น่าสังเกตในช่วงนี้คือ ภาคเกษตรกรรมมีส่วนรายได้ลดลง จากรายได้ทั้งหมดของจังหวัด

ประชากรในจังหวัดนครราชสีมามีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปีเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ ซึ่งในช่วงที่ 1,2,3 และ 4 อยู่ที่ 28, 56, 82, 130 บาทต่อวัน และของจังหวัดนครราชสีมาอยู่ที่ 25.61,26.52,55.69 และ 85.50 บาทต่อวัน พบว่าจังหวัดนครราชสีมาประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่ำกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้

เมื่อพิจารณารายได้ของครัวเรือนนอกเขตเทศบาลจังหวัดนครราชสีมา พบว่าครัวเรือนนอกเขตเทศบาล ช่วงที่ 1 (ปี 2522) มีรายได้ส่วนใหญ่ต่ำกว่า 6,000 -29,999 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 100 และ ช่วงที่ 3 (ปี 2534) มีรายได้ในช่วงต่ำกว่า 6,000-29,999 บาท ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 87 และช่วงที่ 4 (ปี 2539) รายได้กระจายตัวอย่างกว้างขวางส่วนใหญ่อยู่ที่ ต่ำกว่า 6,000 - 49,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 88 เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้พบว่าช่วงที่ 1,3 และ 4 อยู่ที่ 10, 220 บาท , 29,930 บาท และ 47,450 บาทต่อปี พบว่า จำนวนครัวเรือนนอกเขตเทศบาล ในช่วงที่ 1, 3 และ 4 มีรายได้ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ ร้อยละ 89 , 77 และ 75 ตามลำดับ

5) การลงทุน การมีงานทำและการเคลื่อนย้ายแรงงาน

ปริมาณการลงทุนที่พิจารณาจากจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดนครราชสีมาเปรียบเทียบกับช่วงปี พ.ศ. 2528-2534 และ พ.ศ.2534-2541 พบว่าสัดส่วนการเพิ่มในช่วงแรกจะ สูงกว่าในช่วงที่สอง (ร้อยละ 13.56 และ 1.09 ตามลำดับ)

จำนวนผู้สมัครงานผ่านสำนักจัดหางานจังหวัดเปรียบเทียบกับตำแหน่งคนว่าง มีสัดส่วนสูงขึ้นจากช่วงปี พ.ศ.2534 กับช่วงปี พ.ศ.2541 (ร้อยละ 69.25 และ 80.52 ตามลำดับ)

การเคลื่อนย้ายแรงงานเปรียบเทียบช่วงปี พ.ศ. 2528-2529 และช่วงปี พ.ศ.2535-2536 มีสัดส่วนลดลง จำนวนชาวต่างประเทศมีส่วนเพิ่มขึ้นมากในช่วงปี พ.ศ. 2527-2534 และกลับลดลงอย่างมากเช่นกัน ในช่วงปี พ.ศ.2534-2541 (ร้อยละ 151.61 และร้อยละ 51.82 ตามลำดับ

จังหวัดสตูล

1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด

สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดสตูลมาจากภาคเกษตรกรรมสูงที่สุด เมื่อพิจารณาในรอบ 17 ปี พบว่าช่วงที่ 1,2,3 และ 4 (ปี 2524 , 2527 ,2534, และ 2541) รายได้ภาคเกษตรกรรมคิดเป็นสัดส่วนของรายได้ทั้งหมด ร้อยละ 47.11 , 60.43 , 43.89 และ 63.69 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าในช่วงปีที่ 4 รายได้ภาคเกษตรกรรมเติบโตอย่างชัดเจนจากผลผลิตการประมง คิดเป็นร้อยละ 42.46 ของรายได้จังหวัดทั้งหมด สำหรับรายได้จากการเกษตรพืชผล ในช่วงปีที่ 1, 2 และ 3 มี สัดส่วนของรายได้คงที่ แต่ในช่วงปีที่ 4 (ปี 2541) มีสัดส่วนรายได้ภาคพืชผลกลับลดลงอย่างเห็นได้ชัด การเกษตรมุ่งเน้นที่การประมงเพิ่มขึ้น

ภาคค้าส่ง ค้าปลีกมีสัดส่วนรายได้ในผลิตภัณฑ์มวลรวมไม่คงที่ คือ ช่วงปี 2524 ภาคค้าส่ง ค้าปลีก เติบโตสูง มีสัดส่วนรายได้ถึงร้อยละ 17.11 ต่อมาช่วงปี 2527 สัดส่วนรายได้จากภาคค้าปลีกกลับลดลงอย่างเห็นได้ชัด โดยสัดส่วนรายได้ที่เพิ่มขึ้นกลับไปอยู่ในภาคเกษตรต่อมาในช่วงปี 2534 ภาคค้าส่ง ค้าปลีกกลับเติบโตเพิ่มขึ้นมีสัดส่วนรายได้ถึงร้อยละ 18.48 และกลับลดลงอีกครั้งในช่วงปี 2541 เหลือร้อยละ 10.43 (คล้ายเป็นวัฏจักรขึ้นลงทุกรอบ ๆ ปี)

ภาคบริการมีสัดส่วนของรายได้เคลื่อนไหว เป็นวัฏจักรเช่นเดียวกับภาคค้าส่ง ค้าปลีก คือเพิ่มลดทุก ๆ รอบ 7 ปี และมีการเคลื่อนไหวไปในแนวเดียวกัน เมื่อย้อนกลับไปดูภาคเกษตรกรรม จึงเห็นความเคลื่อนไหวของสัดส่วนของรายได้เช่นเดียวกัน แต่ผกผันกับภาคค้าส่ง ค้าปลีก และภาคบริการ นั่นคือ ในช่วงรอบ 7 ปี ที่ภาคเกษตรมีสัดส่วนรายได้สูง ภาคค้าส่ง ค้าปลีก และภาคบริการ จะมีสัดส่วนรายได้ลดลง อาจวิเคราะห์ได้ดังการเคลื่อนไหวของสินค้าเกษตร ในรูปแบบการเคลื่อนไหวของราคาสินค้าตามวัฏจักรสินค้า (ทฤษฎีไฮแมงมูม, ฤดูกาลผลิตสินค้าของราคาสินค้าของสินค้าเกษตร;ในที่นี้คือภาคประมง)

2) การใช้แรงงาน

เมื่อพิจารณาการใช้แรงงานในจังหวัดสตูล โดยพิจารณาจากจำนวนประชากรอายุ 13 ปี ขึ้นไปที่มีงานทำ แรงงานในช่วงปี 2542 (ช่วงที่ 4 ของการศึกษา) เป็นแรงงานจากภาคเกษตรกรรมป่าไม้และการล่าสัตว์ ร้อยละ 58.1 โดยแรงงานชายร้อยละ 39.0 และ หญิงร้อยละ 19.1 แรงงานหญิงที่มีราคาการใช้แรงงานสูงกว่าแรงงานชายร้อยละ 60.7 และแรงงานหญิงร้อยละ 39.3

การใช้แรงงานในจังหวัดสตูล เมื่อพิจารณาตามชั่วโมงทำงาน (ปี 2542; ช่วงที่ 4) พบว่าจำนวนชั่วโมงการใช้แรงงานมีการกระจายตัวสูงคือ ชั่วโมงทำงานต่อสัปดาห์ 40-49 ชั่วโมง, 50-59 ชั่วโมง, 60-69 ชั่วโมง และ 30-39 ชั่วโมง และ 70-79 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 27.2, 15.9 , 15.5 และ

11.7 และ 15.0 รวม 5 กลุ่มดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 85.3 ช่วง 40-49 ชั่วโมงสัดส่วนการใช้แรงงานหญิงใกล้เคียงกับแรงงานชายมาก เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับตารางที่ 23 น่าจะเป็นแรงงานด้านพาณิชยกรรมและบริการ

3) ระดับการศึกษาและอัตราค่าจ้าง

ด้านการศึกษาของแรงงานในจังหวัดสตูล ช่วงปี 2542 (ช่วงที่ 4) แรงงานส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้นร้อยละ 37.5 ประถมศึกษาตอนปลายร้อยละ 24.0 และมัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 14.1 รวม 3 กลุ่มนี้ คิดเป็นร้อยละ 75.6 สำหรับแรงงานที่มีการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย คิดเป็นร้อยละ 4.6 โดยสัดส่วนแรงงานชายและแรงงานหญิงในการศึกษาระดับนี้ พบว่าเป็นแรงงานหญิงร้อยละ 2.5 และเป็นแรงงานชายร้อยละ 2.1 ทั้งนี้เป็นสายวิชาการ ร้อยละ 3 และ สายวิชาชีพชั้นสูงร้อยละ 0.5 แรงงานระดับอาชีวศึกษา คิดเป็นร้อยละ 3 และแรงงานฝึกหัดครูคิดเป็นร้อยละ 1.6 ของแรงงานทั้งหมด สำหรับแรงงานที่มีการศึกษาดำรงระดับประถมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 3.7 และ ไม่มีการศึกษาคิดเป็นร้อยละ 4.0 เมื่อเปรียบเทียบกับแรงงานระดับอนุปริญญา และปริญญาตรีขึ้นไปมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

ประชากรในจังหวัดสตูลมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 2541 (ช่วง 4) เติบโตสูงขึ้นจากช่วงที่ 3 (ปี 2534) ร้อยละ 65.14 (คำนวณจากตารางที่ 22) ทั้งนี้ด้วยการเติบโตของภาคประมงเมื่อพิจารณาด้านผลิตภัณฑ์มวลรวม ณ.ราคาตลาด ช่วงที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 33.27 ซึ่งเป็นการเติบโตที่เพิ่มขึ้นตามภาวะเงินเฟ้อของประเทศและเมื่อพิจารณาจากผลิตภัณฑ์มวลรวม (ณ. ราคาคงที่ ใช้ในปี 2531 เป็นปีฐาน) ประชากรมีรายได้เพิ่มขึ้นจากช่วงที่ 3 (ปี 2534) คิดเป็นร้อยละ 36.77 จะเห็นว่าประชากรมีรายได้เพื่อการใช้จ่ายเพิ่มสูงขึ้นกว่าภาวะเศรษฐกิจที่เติบโต

รายได้แรงงานจังหวัดสตูลเฉลี่ยต่อวัน (บาท/วัน) ในช่วง 1,2,3 และ 4 เท่ากับ 29.83 , 40.16 , 62.93 และ 180.57 เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ (28,56,82,130) รายได้ประชากรในจังหวัดสตูลช่วงที่ 2 (ปี 2527) และช่วงที่ 3 (ปี 2534) ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ และในช่วงปีที่ 1 (ปี 2524) และช่วงปีที่ 4 (ปี 2541) สูงกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้

4) ลักษณะประชากรและกำลังแรงงาน

จำนวนประชากรจังหวัดสตูล เติบโตอย่างต่อเนื่อง จากช่วงที่ 1-2,2-3 และ 3-4 คิดเป็นร้อยละ 10.53 , 26.32 และ 4.76 จะเห็นได้ว่าประชากรขยายตัวสูงสุดในช่วงที่ 2-3 (ปี 2527-2534) และช่วงที่ 4 ปี 2541) ประชากรขยายตัวลดลงอย่างเห็นได้ชัด (ในขณะที่รายได้เติบโต สูงขึ้น)

เมื่อพิจารณาระดับรายได้ของครัวเรือนนอกเขตเทศบาลจังหวัดสตูล พบว่าครัวเรือนนอกเขตเทศบาล ช่วงที่ (ปี 2522) มีรายได้ส่วนใหญ่ต่ำกว่า 6,000- 29,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 2.0 เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของภาคใต้ซึ่งรายได้ขั้นต่ำอยู่ในช่วงนี้ร้อยละ 10 และ

ต่ำกว่ารายได้ขั้นต่ำร้อยละ 50 สำหรับช่วงที่ 3 (ปี 2534) พบว่ารายได้กระจุกตัวอยู่ที่ ต่ำกว่า 6,000-29,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 89 เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ซึ่งอยู่ที่ 29,930 พบว่าครัวเรือนนอกเขตเทศบาล มีรายได้ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ ร้อยละ 75 และในช่วงที่ 4 (ปี 2539) พบว่าระดับรายได้ครัวเรือนนอกเขตเทศบาลมีการกระจายรายได้ในช่วงกว้างมากขึ้น ตั้งแต่ต่ำกว่า 6,000 บาท จนถึง 10,000 บาทขึ้นไปต่อปี เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ ซึ่งอยู่ที่ 47,450 บาท/ปี พบว่าจำนวนครัวเรือนนอกเขตเทศบาลมีรายได้ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภาคใต้ ร้อยละ 51 (อัตราค่าจ้าง แรงงานขั้นต่ำพิจารณาเป็นช่วงปี 2521, 2527, 2534 และ 2541 เป็นช่วงการศึกษาที่ 1, 2 3 และ 4 ตามลำดับ) การวิเคราะห์จะมีข้อจำกัดเรื่องข้อมูลในช่วงปี พ.ศ. อย่างไรก็ตามจะปรากฏตามช่วงเวลาที่กำหนดไว้เป็นสำคัญ

5) การลงทุน การมีงานทำและการเคลื่อนย้ายแรงงาน

ปริมาณการลงทุนโดยพิจารณาจากจำนวนโรงงานอุตสาหกรรม พบว่าช่วงปี พ.ศ. 2528-2534 มีสัดส่วนการเพิ่มขึ้นเกินกว่าร้อยละเปอร์เซ็นต์ ในขณะที่ช่วงปี พ.ศ. 2534-2541 ก็ยังคงมีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นแต่น้อยลงกว่าช่วงแรก (ร้อยละ 111.54 และ 32.73) ตามลำดับ

จำนวนผู้สมัครงานผ่านสำนักจัดหางานจังหวัดเปรียบเทียบกับตำแหน่งว่างที่ประกาศรับเปรียบเทียบกับช่วงปี พ.ศ. 2534- 2541 พบว่ามีสัดส่วนลดลง และสัดส่วนความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวก็มีลักษณะเช่นเดียวกับจำนวนผู้ได้รับการบรรจุเข้าทำงานผ่านสำนักจัดหางาน

การเคลื่อนย้ายของประชากรเปรียบเทียบช่วงปี พ.ศ. 2528-2529 กับช่วงปี พ.ศ. 2535-2536 มีความเปลี่ยนแปลงในสัดส่วนที่ลดลง และเมื่อพิจารณาถึงจำนวนชาวต่างประเทศที่เดินทางผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองเปรียบเทียบช่วงปี 2527-2534 กับช่วงปี พ.ศ. 2534-2541 พบว่ามีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นค่อนข้างสูงทั้งสองช่วง (ร้อยละ 53.66 และ 68.70) ตามลำดับ.

จากการอธิบายโดยอาศัยข้อมูลดังกล่าวสามารถพิจารณารายละเอียดได้จากตารางที่ปรากฏในภาคผนวก ก ก ง และ จ.

2. เปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงขององค์ประกอบด้านกำลังแรงงานระหว่างจังหวัดในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อพิจารณาภาพความเปลี่ยนแปลงขององค์ประกอบด้านแรงงานของจังหวัดสงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาสและสตูล ในเชิงเปรียบเทียบตามช่วงมีระยะเวลาที่กำหนดสามารถที่จะพิจารณาแต่ละองค์ประกอบของกำลังแรงงานได้ดังต่อไปนี้:-

1) ด้านจำนวนประชากร เปรียบเทียบช่วงปี พ.ศ.2524 2534 และ 2541 จะพบว่าความเปลี่ยนแปลงของจำนวนประชากรในแต่ละจังหวัดมีลักษณะใกล้เคียงกันและมีทิศทางที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกจังหวัด

2) จำนวนครัวเรือนนอกเขตเทศบาลทั้ง 5 จังหวัด เมื่อจำแนกตามระดับรายได้เปรียบเทียบกับช่วงปี พ.ศ. 2522 2534 และ 2539 (2541 จังหวัดสงขลา) พบว่าทุกจังหวัดรายได้

ครัวเรือนส่วนใหญ่ต่ำกว่า 6,000 บาท/ปี และมีแนวโน้มขยับมาอยู่ที่ช่วง 6,000 – 9,000 บาท/ปี มากขึ้น แต่จะมีสัดส่วนลดลงในปี พ.ศ. 2539

3) รายได้ประชากร 3 จังหวัดที่มีอัตราการเพิ่มของรายได้ประชากรต่อหัวเพิ่มสูงมากขึ้น ในช่วงปี 2534 – 2541 คือ สงขลา ปัตตานี และสตูล ในขณะที่ช่วงปีดังกล่าว จังหวัดยะลา กับ นราธิวาสก็มีปริมาณเพิ่มขึ้นแต่มีระดับการเพิ่มขึ้นที่ค่อนข้างน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่ม 3 จังหวัดแรก

4) ผลกระทบต่อมวลรวมพิจารณาทั้งจากราคาตลาดและราคาคงที่ (ปี 2531เป็นปีฐาน) พบว่าการอัตราการเพิ่มขึ้นของจังหวัดสงขลามีปริมาณการเพิ่มขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2534-2541 ค่อนข้างสูง ในขณะที่อีก 4 จังหวัดที่เหลือคือปัตตานี ยะลา นราธิวาสและสตูลมีปริมาณการเพิ่มอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน

5) ผลกระทบต่อมวลรวมจังหวัด (ร้อยละ) จำแนกตามภาคการผลิตที่มีความเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกันก็คือจังหวัดสงขลา ปัตตานีและสตูล นั่นก็คือ ภาคเกษตรกรรม กับประมงมีปริมาณ (สัดส่วน) เพิ่มขึ้นค่อนข้างสูงอย่างชัดเจนในช่วงปี พ.ศ. 2534-2541 ในขณะที่ภาคการค้าส่ง ค้าปลีกลดลง ส่วนภาคบริการกับพืชผลมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย สำหรับจังหวัดยะลา กับ นราธิวาส ภาคการผลิตที่มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นคือภาคเกษตรกับพืชผลส่วนภาคการผลิตอื่นๆ คือ ภาคการประมงมีลักษณะตรงตัวคือ พืชผลกับการค้าส่งค้าปลีก ภาคบริการมีแนวโน้มลดลงอย่างชัดเจน

6) การมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานช่วงปี พ.ศ. 2537 2541 และ 2544 (เปรียบเทียบจากการสำรวจรอบสุดท้าย) พบว่าประชากรในวัยแรงงานมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกจังหวัด ในขณะที่เดียวกันกับอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานก็มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเช่นกัน จังหวัดยะลาจะมีสัดส่วนการมีส่วนร่วมแรงงานต่ำกว่าจังหวัดอื่นๆ

7) การมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน จำแนกตามอุตสาหกรรม พบว่า ด้านการเกษตร จังหวัดสตูลมีสัดส่วนสูงสุด รองลงมาคือ นราธิวาส ปัตตานีและสงขลา พาณิชยกรรมมีสัดส่วนสูงสุดในจังหวัดสงขลา รองลงมาคือ นราธิวาสและสตูล อุตสาหกรรม มีสัดส่วนสูงสุดในจังหวัดสงขลา ปัตตานีและสตูล บริการมากที่สุด ในจังหวัดสงขลา นราธิวาสและสตูล เป็นต้น

8) ระดับการศึกษาของผู้ใช้แรงงาน เมื่อพิจารณาจากจำนวนบุคคลที่ทำงานจำแนกตามระดับการศึกษา ทุกจังหวัดจำนวนของแรงงานส่วนใหญ่ (มากที่สุด) คือ กลุ่มประถมศึกษาตอนต้น กับตอนปลาย จำนวนดังกล่าวนี้จะมีจำนวนลดลงอย่างชัดเจนในช่วงปี พ.ศ. 2540-2543 จังหวัดสงขลา กับสตูลมีแรงงานที่ไม่มีการศึกษาน้อยที่สุดและจำนวนแรงงานที่มีระดับการศึกษาชั้นอุดมศึกษาสูงสุด ในขณะที่อีก 3 จังหวัดที่เหลือมีปริมาณของแรงงานที่ไม่มีการศึกษาจำนวนมาก ค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดนราธิวาส จำนวนแรงงานที่ไม่มีการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ ยะลาและปัตตานี อย่างไรก็ตามทิศทางความเปลี่ยนแปลงเป็นไปในทางที่ดีขึ้น นั่นคือจำนวนแรงงานที่มีระดับการศึกษาน้อย/ไม่มีการศึกษาก็มีแนวโน้มลดลงเมื่อเปรียบเทียบจากช่วงปี พ.ศ.

2537-2540 กับช่วงปี 2540-2543 ข้อสังเกตที่สำคัญก็คือ ในขณะที่จังหวัด ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูลมีจำนวนแรงงานที่มีการศึกษาระดับฝึกหัดครู/มหาวิทยาลัยสูงขึ้นแต่จังหวัดสงขลากลับมีจำนวนกลุ่มดังกล่าวลดลง (เปรียบเทียบช่วงปี 2537-2540 กับช่วงปี 2540-2543)

9) อาชีพของผู้ใช้แรงงาน เปรียบเทียบผู้มีงานทำจำแนกตามอาชีพ พบว่าส่วนของทุกจังหวัดมีอาชีพด้านการเกษตร แต่มีแนวโน้มจำนวนลดลง (เปรียบเทียบช่วงปี พ.ศ.2537-2540 และ ช่วง 2540 – 2543) ยกเว้นจังหวัดยะลาที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นส่วนอาชีพอื่นๆ ก็มีลักษณะจำนวนที่คล้ายคลึงกัน

10) สถานภาพการทำงาน เปรียบเทียบสถานภาพการทำงานของผู้มีงานทำ การทำงานส่วนตัวมีมากที่สุดทุกจังหวัดและมีแนวโน้มมีจำนวนสูงขึ้น ยกเว้นจังหวัดสตูล (เปรียบเทียบช่วงปี พ.ศ. 2537-2540 กับช่วงปี 2540-2543) รองลงมาก็คือการช่วยธุรกิจครัวเรือน ยกเว้นจังหวัดปัตตานีที่มีจำนวนลูกจ้างเอกชนในอันดับรองและลูกจ้างเอกชนมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในจังหวัดสงขลา กับสตูล สถานภาพการเป็นนายจ้างเพิ่มขึ้นในจังหวัดสงขลาและเพิ่มขึ้นเล็กน้อยในจังหวัดสตูล ในขณะที่จังหวัดปัตตานี ยะลาและนราธิวาสมีจำนวนลดลง

11) ชั่วโมงการทำงาน เปรียบเทียบชั่วโมงการทำงานของผู้ใช้แรงงานในจังหวัดสงขลา ปัตตานีและสตูล ส่วนใหญ่จะมีชั่วโมงการทำงาน 40-49 ชั่วโมง/สัปดาห์ โดย 2 จังหวัดแรกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นและสตูลมีแนวโน้มลดลง (เปรียบเทียบช่วงปี พ.ศ. 2534-2540 กับช่วง 2540-2543) จังหวัดยะลา กับนราธิวาสส่วนใหญ่จะมีชั่วโมงการทำงาน 30-39 ชั่วโมง/สัปดาห์ แต่ขณะเดียวกันก็มีข้อสังเกตที่สำคัญ

เพื่อให้ภาพการอธิบายที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในเชิงเปรียบเทียบเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ดังที่ได้อธิบายไปแล้วระหว่างพื้นที่ของ 5 จังหวัด คือ สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาสและสตูลนั้น สามารถที่จะพิจารณารายละเอียดได้จากข้อมูลตามช่วงมิติเวลาและแผนภาพกราฟซึ่งได้นำเสนอไว้แล้ว เพิ่มข้อมูลแรงงานแล้ว

3) การวิเคราะห์ความต้องการแรงงานและกำลังคนในพื้นที่ IMT-GT ใน พ.ศ.2548

ส่วนที่ 1 อุปทานแรงงาน การวิเคราะห์และพยากรณ์อุปทานแรงงาน

1.1 วิเคราะห์กำลังแรงงานและอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน

วิธีการคำนวณหาปริมาณอุปทานแรงงาน ในการศึกษาครั้งนี้ จะใช้ข้อมูลประชากรวัยแรงงาน และอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับภาวะเจริญพันธุ์ การตาย ที่มีผลกระทบต่อเพียงเล็กน้อยกับขนาดของประชากร และขอยกเว้นเรื่องปัญหาการย้ายถิ่นภายในประเทศ

หากพิจารณาข้อมูลการประมาณการขนาดประชากรของคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ในตารางที่ 1 จะพบว่า กำลังแรงงานของภาคใต้ จะเพิ่มจาก

จำนวน 6.1 ล้านในปี พ.ศ.2544 เป็น 6.7 ล้านคน ในปี พ.ศ.2548 ส่วนกำลังแรงงานใน 5 จังหวัดที่ศึกษา พบว่า ในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 จังหวัดที่มีกำลังแรงงานสูงสุด คือ จังหวัดสงขลา มีกำลังแรงงานอยู่ระหว่างประมาณ 950,000-1,000,000 คน รองลงมา คือ จังหวัดนราธิวาส มีกำลังแรงงานอยู่ระหว่างประมาณ 450,000-480,000 คน จังหวัดปัตตานี มีกำลังแรงงานอยู่ระหว่างประมาณ 430,000-450,000 คน จังหวัดยะลา มีกำลังแรงงานอยู่ระหว่างประมาณ 290,000-300,000 คน และจังหวัดที่มีกำลังแรงงานน้อยที่สุดคือ จังหวัดสตูล ซึ่งมีกำลังแรงงานอยู่ระหว่างประมาณ 170,000-180,000 คน ตามลำดับ

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป ในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกตาม 5 จังหวัดที่ศึกษา

จังหวัด	พ.ศ.				
	2544	2545	2546	2547	2548
ภาคใต้	6,169,000	6,329,000	6,485,000	6,636,000	6,788,000
5 จังหวัดที่ศึกษา					
สงขลา	950,550	962,494	975,802	989,963	1,003,383
สตูล	172,787	175,121	177,644	178,547	181,333
ปัตตานี	427,107	413,693	434,253	446,610	450,725
ยะลา	287,235	273,960	295,182	299,519	301,847
นราธิวาส	453,676	455,151	465,710	454,372	477,245

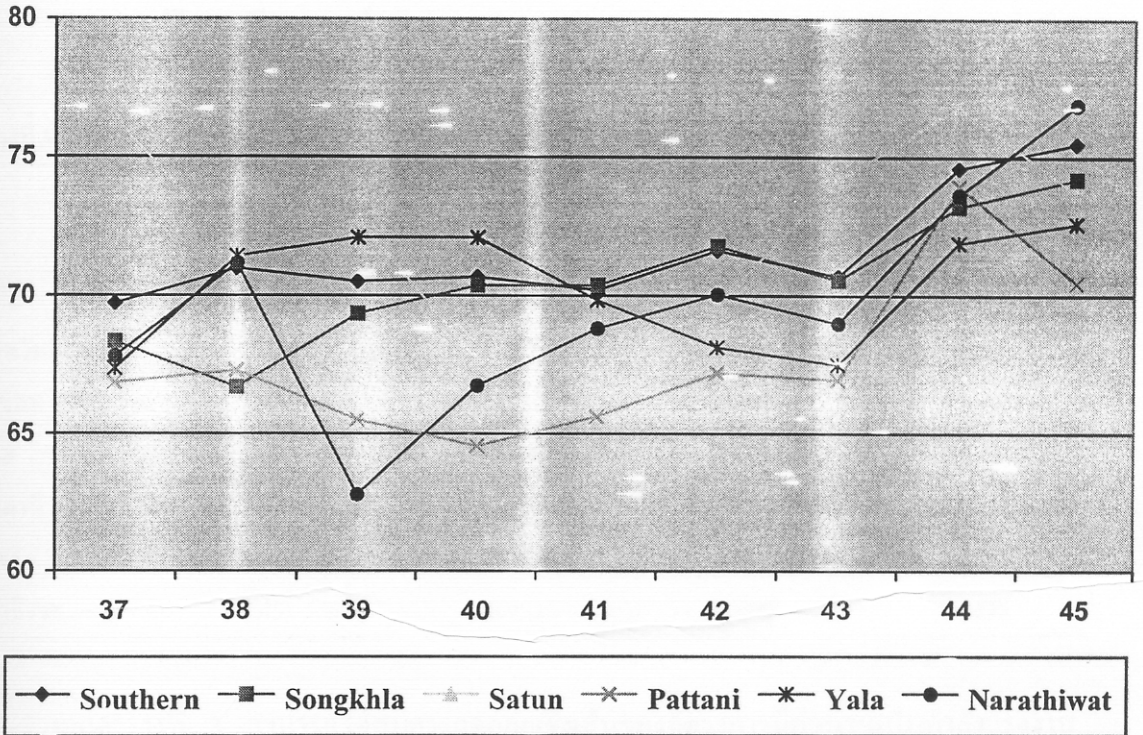
ที่มา: ข้อมูลประมาณการจากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (ศสช.)

อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานที่คำนวณจากการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร โดยสำนักงานสถิติแห่งชาตินั้น หากพิจารณานำอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานสูงสุด ของรอบ/ไตรมาส ในแต่ละปีมาพิจารณา เพื่อแสดงให้เห็นว่า แม้ว่าจะมีอุปทานแรงงานที่มีค่าสูงสุดเทียบกับเวลาอื่นของปีแล้ว อุปทาน จะยังมีการขาดแคลนแรงงานในปีนั้น ๆ หรือไม่ ซึ่งจากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานของภาคใต้มีแนวโน้มสูงขึ้น กล่าวคือ เพิ่มขึ้นจาก ร้อยละ 69 ในปี พ.ศ.2537 เป็น ร้อยละ 75 ในปี พ.ศ.2545 ส่วนในแต่ละจังหวัดที่ศึกษา อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 60

ตารางที่ 2 แสดงอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานสูงสุดในแต่ละปี ของปีพ.ศ. 2537-2545 แยกตามจังหวัด

จังหวัด	พ.ศ. (ร้อยละ)								
	2537	2538	2539	2540	2541	2542	2543	2544	2545
ภาคใต้	69.70	70.98	70.50	70.67	70.20	71.62	70.70	74.60	75.50
5 จังหวัดที่ศึกษา									
สงขลา	68.34	66.67	69.34	70.37	70.37	71.79	70.54	73.20	74.22
สตูล	76.34	71.62	72.71	67.67	67.22	69.67	74.18	76.86	73.67
ปัตตานี	66.84	67.27	65.50	64.56	65.62	67.19	66.92	73.95	70.45
ยะลา	67.36	71.41	72.08	72.09	69.83	68.12	67.48	71.91	72.60
นราธิวาส	67.80	71.16	62.80	66.71	68.79	70.03	68.98	73.62	76.93

ที่มา: ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ

ภาพประกอบที่ 1 แสดงร้อยละของอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานสูงสุดในแต่ละปี ของปีพ.ศ. แยกตามจังหวัด

1.2 พยากรณ์อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน

การพยากรณ์อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานในคาบเวลาอนาคตเป็นสิ่งจำเป็นในการคำนวณหาอุปทานแรงงาน วิธีการที่เลือกใช้ในการพยากรณ์ในครั้งนี้คือวิธีถดถอยเชิงเส้น (SRA) โดยมีกระบวนการ ดังนี้

1) สร้างตัวแบบหรือสมการถดถอยของอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน ทั้งภาคใต้

และ 5 จังหวัดที่ศึกษา

จากข้อมูลที่มีในตารางที่ 2 เพื่อให้ได้สมการในการคำนวณหาอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานในปี พ.ศ.2546-2548

ข้อมูลซึ่งใช้ในการพยากรณ์โดยวิธี SRA จะเป็นข้อมูลอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานสูงสุดในแต่ละปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537-2545 โดยมีตัวแบบในการวิเคราะห์ ดังนี้

$$Y = a + b X$$

Y = ค่าพยากรณ์อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน

a = ค่าคงที่

b = สัมประสิทธิ์ของปี พ.ศ. ที่พยากรณ์

X = ปี พ.ศ. ที่พยากรณ์

ตารางที่ 3 แสดงสมการพยากรณ์การถดถอยของการอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน

	a	B	R ²	Standard Error of the Estimate
ภาคใต้	-1,428.006	0.590	63.20%	1.3175
5 จังหวัดที่ศึกษา				
สงขลา	-1,916.948	0.782	84.40%	0.9847
สตูล	-350.437	0.166	1.70%	3.6954
ปัตตานี	-1,624.294	0.666	39.50%	2.4123
ยะลา	-323.112	0.155	3.90%	2.2556
นราธิวาส	-2,453.566	0.993	45.00%	3.2115

จากตารางที่ 3 สามารถได้สมการถดถอยเชิงเส้นของอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานของภาคใต้ และของแต่ละจังหวัด ดังนี้

$$Y = -1,428.006 + 0.590 X \quad (\text{ภาคใต้})$$

$$Y = -1,916.948 + 0.782 X \quad (\text{สงขลา})$$

$$Y = -350.437 + 0.166 X \quad (\text{สตูล})$$

$$Y = -1,624.294 + 0.666 X \quad (\text{ปัตตานี})$$

$$Y = -323.112 + 0.155 X \quad (\text{ยะลา})$$

$$Y = -2,453.566 + 0.993 X \quad (\text{นราธิวาส})$$

2) ประมาณค่าอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน ในช่วงปี พ.ศ.2544-2548

จากตัวแบบหรือสมการถดถอยเชิงเส้นดังกล่าว สามารถนำไปพยากรณ์อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน ในช่วงปี พ.ศ.2546-2548 ของจังหวัดต่าง ๆ ได้ (ดังที่ปรากฏในตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 แสดงการประมาณการอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน ด้วยวิธี SRA ในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกตาม 5 จังหวัดที่ศึกษา

จังหวัด	พ.ศ. (ร้อยละ)				
	2544	2545	2546	2547	2548
ภาคใต้	74.50	75.55	74.13	74.72	75.31
5 จังหวัดที่ศึกษา					
สงขลา	73.20	74.22	74.02	74.81	75.59
สตูล	76.86	73.67	72.20	72.37	72.53
ปัตตานี	73.95	69.17	71.34	72.01	72.67
ยะลา	71.91	72.60	71.52	71.67	71.83
นราธิวาส	73.62	76.93	74.61	75.61	76.60

หมายเหตุปี พ.ศ.2544 และ 2545 ใช้ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ

ปี พ.ศ.2546-2548 ใช้ตัวเลขประมาณการด้วยวิธี SRA

1.3 พยากรณ์อุปทานแรงงานของ 5 จังหวัดระหว่างปี พ.ศ. 2544-2548

การฉายภาพแรงงานของ 5 จังหวัดภายใต้การพัฒนาของโครงการ IMT-GT ภายใต้ข้อตกลงเบื้องต้นที่สำคัญ สองประการคือ การเปลี่ยนแปลงอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานอยู่ในลักษณะเชิงเส้นตรง และ อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวคือมีอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานในปี พ.ศ. 2546-2548 จะมีค่าเท่ากับข้อมูลในปี พ.ศ.2545

ประการที่ 1 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเปลี่ยนแปลงในเชิงเส้นตรง การประมาณการกำลังแรงงาน ในช่วงปี พ.ศ. 2544-2548 สามารถแสดงได้ (ดังตารางที่ 5) กล่าวคือกำลังแรงงานของภาคใต้เพิ่มขึ้นจาก 4.6 ล้านคน ในปี พ.ศ.2544 เป็น 5.1 ล้านคน ในปี พ.ศ.2548 หากพิจารณากำลังแรงงานใน 5 จังหวัดที่ศึกษา ก็จะพบว่า จำนวนกำลังแรงงานในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 เพิ่มขึ้นในทุกจังหวัด โดยจะเห็นได้ว่า จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่มีกำลังแรงงานมากที่สุด กล่าวคือมีกำลังแรงงานประมาณร้อยละ 15 ของภาคใต้ ส่วนจังหวัดที่รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นราธิวาส ปัตตานี ยะลา และสตูล ซึ่งมีกำลังแรงงาน ประมาณ ร้อยละ 7 6 4 และ 2 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงตัวเลขประมาณการกำลังแรงงานในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกตาม 5 จังหวัดที่ศึกษา กรณีอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเปลี่ยนแปลงในเชิงเส้นตรง

จังหวัด	พ.ศ.		คน (ร้อยละ)		
	2544	2545	2546	2547	2548
ภาคใต้	4,595,900 (100.00)	4,781,600 (100.00)	4,807,600 (100.00)	4,958,700 (100.00)	5,112,300 (100.00)
5 จังหวัดที่ศึกษา					
สงขลา	695,800 (15.14)	714,400 (14.94)	722,300 (15.02)	740,600 (14.94)	758,400 (14.83)
สตูล	132,800 (2.89)	129,000 (2.70)	128,300 (2.67)	129,200 (2.61)	131,500 (2.57)
ปัตตานี	315,800 (6.87)	286,200 (5.99)	309,800 (6.44)	321,600 (6.49)	327,600 (6.41)
ยะลา	206,600 (4.50)	198,900 (4.16)	211,100 (4.39)	214,700 (4.33)	216,800 (4.24)
นราธิวาส	334,000 (7.27)	350,100 (7.32)	347,500 (7.23)	343,500 (6.93)	365,600 (7.15)

ประการที่ 2 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวคือ ใช้ อัตราการเข้าร่วมในกำลังแรงงาน ปี พ.ศ.2545 เป็นค่าที่ใช้ประกอบในการประมาณการกำลังแรงงาน ในช่วงปี พ.ศ. 2546-2548 ซึ่งกำลังแรงงาน ก็มีได้แตกต่างจากกรณีอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเปลี่ยนแปลงในเชิงเส้น กล่าวคือ กำลังแรงงานของภาคใต้ยังคงเพิ่มขึ้นจาก 4.6 ล้านคน ในปี พ.ศ.2544 เป็น 5.1 ล้านคน ในปี พ.ศ.2548 (ดังตารางที่ 6) เมื่อพิจารณากำลังแรงงานใน 5 จังหวัดที่ศึกษา ก็จะพบว่า จำนวนกำลังแรงงานในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 เพิ่มขึ้นในทุกจังหวัด โดยจะเห็นได้ว่า จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่มีกำลังแรงงานมากที่สุด กล่าวคือมีกำลังแรงงานประมาณร้อยละ 15 ของภาคใต้ ส่วนจังหวัดที่รองลงมาตามลำดับ ได้แก่ นราธิวาส ปัตตานี ยะลา และสตูล ซึ่งมีกำลังแรงงาน ประมาณ ร้อยละ 7 6 4 และ 2 ตามลำดับ เช่นกัน

ตารางที่ 6 แสดงตัวเลขประมาณการกำลังแรงงานในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกตาม 5 จังหวัดที่ศึกษา กรณีที่มีอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานไม่เปลี่ยนแปลง

จังหวัด	พ.ศ.				
	คน (ร้อยละ)				
	2544	2545	2546	2547	2548
ภาคใต้	4,595,900 (100.00)	4,781,600 (100.00)	4,899,400 (100.00)	5,013,500 (100.00)	5,128,300 (100.00)
จังหวัด					
สงขลา	695,800 (15.14)	714,400 (14.94)	724,200 (14.78)	734,800 (14.66)	744,700 (14.52)
สตูล	132,800 (2.89)	129,000 (2.70)	130,900 (2.67)	131,500 (2.62)	133,600 (2.61)
ปัตตานี	315,800 (6.87)	286,200 (5.99)	300,400 (6.13)	308,900 (6.16)	311,800 (6.08)
ยะลา	206,600 (4.50)	198,900 (4.16)	214,300 (4.37)	217,500 (4.34)	219,100 (4.27)
นราธิวาส	334,000 (7.27)	350,100 (7.32)	358,300 (7.31)	349,500 (6.97)	367,100 (7.16)

ส่วนที่ 2 อุปสงค์แรงงาน การวิเคราะห์และพยากรณ์อุปสงค์แรงงาน

2.1 ประมาณการอุปสงค์แรงงานของภาคใต้ระหว่างปีพ.ศ. 2544-2548 โดยวิธีเส้นตรง

วิธีการคำนวณหาอุปสงค์แรงงาน ในการศึกษาครั้งนี้ ใช้ข้อมูลการประมาณการอุปสงค์แรงงาน ระหว่างปี พ.ศ.2543 และ 2548 จากการศึกษาของ Philip Gaste และ Surepom Punphung (2540) แล้วนำมาพยากรณ์และคำนวณอุปสงค์แรงงาน โดยวิธีเส้นตรง

จากผลการศึกษาของฟิลิปส์ เกสต์ และ สุรีย์พร พันหึ่ง (2540 : 51) ได้ประมาณการอุปสงค์แรงงานระหว่าง ปี พ.ศ.2543-2548 ของภาคใต้พบว่า ผู้ผลิตหรือผู้ประกอบการมีความต้องการแรงงานของภาคใต้ ในปีพ.ศ.2543 ประมาณ 4,331,100 คน และจะเพิ่มขึ้นในปีพ.ศ. 2548 ประมาณ 4,989,000 คน ซึ่งหากนำข้อมูลดังกล่าวมาพยากรณ์และคำนวณอุปสงค์แรงงาน โดยวิธีเส้นตรง เพื่อให้ได้ข้อมูลในแต่ละช่วงปี จะได้ข้อมูลอุปสงค์แรงงานของภาคใต้ รายปี ในช่วง พ.ศ. 2543-2548 (ดังรายละเอียดในตารางที่ 7) โดยการศึกษาข้อมูลดังกล่าวเบื้องต้น เกี่ยวกับอัตราการเติบโตรายปีเฉลี่ยของมูลค่าเพิ่ม และผลิตภาพของแรงงาน ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดช่วงของการพยากรณ์ อุปสงค์แรงงาน ในช่วงปี พ.ศ.2544-2548

ตารางที่ 7 แสดงตัวเลขประมาณอุปสงค์ด้วยวิธีเส้นตรงช่วงปี พ.ศ.2544-2548

	2543	2544	2545	2546	2547	2548
ภาคใต้	4,331,100	4,462,680	4,594,260	4,725,840	4,857,420	4,989,000

2.2 วิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ภาคใต้ (Gross Regional Product : GRP) และผลิตภัณฑ์จังหวัด (Gross Provincial Product : GPP) ของทั้ง 5 จังหวัด

เนื่องจากอุปสงค์แรงงานเป็นอุปสงค์แบบต่อเนื่องสืบเนื่องมาจากอุปสงค์ของสินค้า ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Products : GDP) แต่ในกรณีที่ศึกษาเฉพาะ 5 จังหวัดในภาคใต้ จึงจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคใต้และผลิตภัณฑ์มวลรวม 5 จังหวัด ในช่วงปี พ.ศ.2536-2543 ให้เห็นก่อนเป็นเบื้องต้นดังนี้

ตารางที่ 8 แสดง Gross Provincial Product ของแต่ละจังหวัด และ Gross Regional Product ของภาคใต้

จังหวัด	พ.ศ.							
	2536	2537	2538	2539	2540	2541	2542	2543
ภาคใต้	269,680	319,767	386,115	418,901	424,106	446,168	418,661	448,754
5 จังหวัดที่ศึกษา								
สงขลา	52,619	61,422	72,557	76,945	78,463	83,320	76,643	81,883
สตูล	8,509	9,860	11,903	12,865	13,364	14,984	14,712	16,721
ปัตตานี	19,869	23,814	27,385	28,864	30,271	31,198	28,322	29,645
ยะลา	10,811	13,031	16,413	17,303	17,484	17,815	16,093	18,462
นราธิวาส	601	611	621	631	639	648	657	665

ที่มา: ข้อมูลประมาณการจากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่า GRP ของภาคใต้ เพิ่มขึ้น จากปี พ.ศ.2536 จำนวน 269,680 ล้านบาท เป็น 448,754 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2543 ส่วน GPP ของแต่ละจังหวัดก็มีการเพิ่มขึ้นในทิศทางเดียวกับ GRP ของภาคใต้เช่นเดียวกัน หากเปรียบเทียบสัดส่วน ระหว่าง GPP ของแต่ละจังหวัด กับ GRP ของภาคใต้ ก็จะเห็นสัดส่วนของผลิตภัณฑ์ทั้งสอง ในภาพรวมของ แต่ละจังหวัด ในช่วงเวลาดังกล่าว (ดูได้จากตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 แสดงอัตราส่วนของ Gross Provincial Product ของแต่ละจังหวัดต่อ Gross Regional Product ของภาคใต้

จังหวัด	พ.ศ.							
	(อัตราส่วน)							
	2536	2537	2538	2539	2540	2541	2542	2543
สงขลา	0.1951	0.1921	0.1879	0.1837	0.1850	0.1867	0.1831	0.1825
สตูล	0.0316	0.0308	0.0308	0.0307	0.0315	0.0336	0.0351	0.0373
ปัตตานี	0.0737	0.0745	0.0709	0.0689	0.0714	0.0699	0.0676	0.0661
ยะลา	0.0401	0.0408	0.0425	0.0413	0.0412	0.0399	0.0384	0.0411
นราธิวาส	0.0788	0.0789	0.0791	0.0793	0.0793	0.0794	0.0796	0.0797

จากข้อมูลอัตราส่วนของ GPP ต่อ GRP ในตารางที่ 9 พบว่า GPP ของจังหวัดสงขลา มีอัตราส่วน ประมาณ 0.19 หรือมีค่าประมาณเกือบ 1 ใน 5 ของ GRP ของภาคใต้ หรือกล่าวได้ว่าผลิตภัณฑ์จังหวัดสงขลามีมูลค่าเกือบร้อยละ 20 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคใต้ ส่วนจังหวัดนราธิวาส มีอัตราส่วนประมาณ 0.07 หรือ ร้อยละ 7 ส่วนปัตตานี มีอัตราส่วนประมาณ 0.06 หรือ ร้อยละ 6 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคใต้ นอกจากนี้จังหวัดยะลา และ สตูล มีอัตราส่วนลดหลั่นลงมา ประมาณ 0.4 และ 0.3 ตามลำดับ หากอุปสงค์สำหรับแรงงานเป็นอุปสงค์สืบเนื่องมาจากอุปสงค์สำหรับสินค้าแล้ว ผลิตภัณฑ์ภาคใต้ ผลิตภัณฑ์จังหวัด ก็ต้องมีส่วนในการฉายภาพของอุปสงค์แรงงานด้วย

2.3 พยากรณ์อัตราส่วนของผลิตภัณฑ์จังหวัด ต่อ ผลิตภัณฑ์ภาคใต้ ของ 5 จังหวัด

การพยากรณ์อัตราส่วนของผลิตภัณฑ์จังหวัด ต่อ ผลิตภัณฑ์ภาคใต้ ของ 5 จังหวัดในครั้งนี่คือวิธีถดถอยเชิงเส้น (SRA) โดยมีกระบวนการ ดังนี้

1) สร้างตัวแบบหรือสมการถดถอยของผลิตภัณฑ์จังหวัด ต่อ ผลิตภัณฑ์ภาคใต้ ของแต่ละจังหวัด ใน 5 จังหวัดที่ศึกษา

หากต้องการพยากรณ์อัตราส่วนของ Gross Provincial Product ของแต่ละจังหวัดต่อ Gross Regional Product ของภาคใต้ ในปี พ.ศ.2545-2548 โดยอาศัยสมมติฐานที่ว่า พฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นในอนาคตไม่มีความแตกต่างจากพฤติกรรมในอดีต การใช้ข้อมูลในช่วงปี พ.ศ.2536-2543 สามารถพยากรณ์อัตราส่วนของ GPP ต่อ GRP ของ 5 จังหวัดที่ศึกษา ได้โดยวิธี SRA ได้ดังนี้

$$Y = a + b X$$

Y = ค่าพยากรณ์อัตราส่วน ของ GPP ของแต่ละจังหวัดต่อ GRP ของภาคใต้

a = ค่าคงที่

b = สัมประสิทธิ์ของ ปี พ.ศ. ที่พยากรณ์

X = ปี พ.ศ.ที่พยากรณ์

ตารางที่ 10 แสดงสมการการพยากรณ์อัตราส่วนของ Gross Provincial Product ของแต่ละจังหวัดต่อ Gross Regional Product ของภาคใต้

จังหวัด	a	b	R ²	Standard Error of the Estimate
สงขลา	3.408	-0.0016100	0.765	0.0023700
สตูล	-1.645	0.0008405	0.713	0.0014100
ปัตตานี	2.167	-0.0010500	0.801	0.0013800
ยะลา	0.347	-0.0001540	0.096	0.0012500
นราธิวาส	-0.175	0.0001274	0.975	0.0000536

จากตารางที่ 10 สามารถได้สมการถดถอยเชิงเส้นของอัตราส่วนของ GPP ต่อ GRP ของแต่ละจังหวัดดังนี้

$$Y = 3.408 - 0.0016100 X \quad (\text{สงขลา})$$

$$Y = -1.645 + 0.0008405 X \quad (\text{สตูล})$$

$$Y = 2.167 - 0.0010500 X \quad (\text{ปัตตานี})$$

$$Y = 0.347 - 0.0001540 X \quad (\text{ยะลา})$$

$$Y = -0.175 + 0.000127 X \quad (\text{นราธิวาส})$$

2) ประมาณค่าอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน ในช่วงปี พ.ศ.2544-2548

จากสมการถดถอยของแต่ละจังหวัดสามารถนำไปพยากรณ์อัตราส่วนของ GPP ต่อ GRP ของแต่ละจังหวัดในช่วงปี พ.ศ.2546-2548 ของจังหวัดต่าง ๆ ได้ (ดังรายละเอียดในตารางที่

ตารางที่ 11 แสดงการประมาณการอัตราส่วนของ Gross Provincial Product ต่อ Gross Regional Product ของแต่ละจังหวัด ในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกตาม 5 จังหวัดที่ศึกษา

จังหวัด	พ.ศ.		(ร้อยละ)		
	2544	2545	2546	2547	2548
สงขลา	0.1864	0.1848	0.1832	0.1816	0.1800
สตูล	0.0368	0.0377	0.0385	0.0394	0.0402
ปัตตานี	0.0660	0.0649	0.0639	0.0628	0.0618
ยะลา	0.0388	0.0387	0.0385	0.0384	0.0382
นราธิวาส	0.0799	0.0801	0.0802	0.0803	0.0804

2.4 ประมาณการอุปสงค์แรงงานของ 5 จังหวัดระหว่างปีพ.ศ. 2544-2548

การฉายภาพอุปสงค์แรงงานของ 5 จังหวัดภายใต้การพัฒนาของโครงการ IMT-GT ภายใต้ข้อตกลงเบื้องต้นที่สำคัญ หากการกระจายของอุปสงค์แรงงานในภาคใต้ สามารถประมาณได้จากอัตราส่วนของ Gross Provincial Product ของแต่ละจังหวัดต่อ Gross Regional Product ของภาคใต้ ก็จะสามารถประมาณการอุปสงค์ของแรงงานใน 5 จังหวัดที่ศึกษา (ดังตารางที่ 12) ดังนี้

ตารางที่ 12 แสดงตัวเลขประมาณการอุปสงค์แรงงานในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกตาม 5 จังหวัดที่ศึกษา

จังหวัด	พ.ศ.				
	2544	2545	2546	2547	2548
ภาคใต้	4,462,700	4,594,300	4,725,800	4,857,400	4,989,000
5 จังหวัดที่ศึกษา					
สงขลา	831,800	848,900	865,600	881,900	897,800
สตูล	164,400	173,100	182,000	191,200	200,600
ปัตตานี	294,300	298,200	301,700	305,000	308,100
ยะลา	173,400	177,800	182,100	186,400	190,700
นราธิวาส	356,700	367,800	378,900	390,100	401,300

อุปสงค์แรงงานของจังหวัดสงขลาในช่วงปี พ.ศ. 2544-2548 มีความต้องการแรงงานอยู่ระหว่าง 831,800-897,800 คน รองลงมาคือจังหวัดนราธิวาส ปัตตานี ยะลา และสตูล ซึ่งมีความต้องการแรงงานอยู่ระหว่าง 356,700-401,300 294,300-308,100 173,400-190,700 และ 164,400-200,600 คน ตามลำดับ

2.5 วิเคราะห์และประมาณการ อุปสงค์แรงงานของ 5 จังหวัด แยกประเภทอุตสาหกรรม

หากพิจารณาข้อมูลผู้มีงานทำ ซึ่งศึกษาโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในการสำรวจสถานะการทำงานของประชากร โดยแบ่งตามประเภทอุตสาหกรรมรูปแบบใหม่ตั้งแต่ปี พ.ศ.2544 ในผลการสำรวจในไตรมาสที่ 2 ของปี พ.ศ. 2544 และ 2545 สามารถแสดงตามตารางที่ 13 และ 14 ดังนี้

ตารางที่ 13 แสดงสัดส่วนของผู้มีงานทำในไตรมาสที่ 2 พ.ศ.2544 แยกตามประเภทอุตสาหกรรม 5 จังหวัด

ภาคใต้

ประเภทอุตสาหกรรม	ไตรมาส 2			พ.ศ.	2544		(ร้อยละ)
	ภาคใต้	สงขลา	สตูล		ปัตตานี	ยะลา	
รวม	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00
เกษตรกรรม ล่าสัตว์ ป่าไม้	47.04	38.56	52.27	35.65	57.01	49.86	
การประมง	3.91	1.51	8.44	7.38	0.00	1.40	
การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน	0.15	0.17	0.25	0.02	0.00	0.00	
การผลิต	8.37	13.10	8.40	12.58	6.73	7.36	
การไฟฟ้า ก๊าซและประปา	0.33	0.15	0.45	0.51	0.49	0.37	
การก่อสร้าง	4.36	3.33	3.14	4.76	3.88	5.79	

การขายส่ง การขายปลีก	15.80	19.14	10.66	16.92	12.45	14.64
โรงแรมและภัตตาคาร	6.55	7.54	5.00	6.57	5.78	7.04
การขนส่ง ที่เก็บสินค้าและคมนาคม	2.70	4.12	1.30	2.23	1.41	2.33
การเป็นตัวกลางทางการเงิน	0.43	0.47	0.23	0.28	0.86	0.61
อสังหาริมทรัพย์และการให้เช่า	0.73	1.04	0.92	0.69	0.55	0.42
การบริหารราชการและป้องกันประเทศ	2.79	2.22	4.16	2.62	4.51	3.27
การศึกษา	3.54	4.84	2.17	7.54	4.11	3.83
งานด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	1.25	1.16	1.29	1.27	0.69	1.36
กิจการด้านบริการชุมชน สังคม	1.71	2.41	1.24	0.80	1.43	0.90
ถูกจ้างในครัวเรือน ส่วนบุคคล	0.34	0.23	0.07	0.18	0.10	0.81

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร ไตรมาส 2 พ.ศ. 2544 สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ตารางที่ 14 แสดงสัดส่วนของผู้มีงานทำไตรมาสที่ 2 พ.ศ.2545 แยกตามประเภทอุตสาหกรรม 5 จังหวัดภาคใต้

ประเภทอุตสาหกรรม	ไตรมาส 2 พ.ศ. 2545 (ร้อยละ)					
	ภาคใต้	สงขลา	สตูล	ปัตตานี	ยะลา	นราธิวาส
รวม	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00
เกษตรกรรม ล่าสัตว์ ป่าไม้	44.32	35.32	37.33	33.58	53.46	44.51
การประมง	4.94	4.72	18.38	6.20	0.03	1.69
การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน	0.13	0.23	0.09	0.43	0.05	0.04
การผลิต	8.68	11.82	6.88	12.91	6.31	11.75
การไฟฟ้า ก๊าซและประปา	0.22	0.15	0.10	0.11	0.20	0.07
การก่อสร้าง	4.63	4.44	4.59	5.84	4.82	6.75
การขายส่ง การขายปลีก	16.57	18.73	15.32	17.92	11.13	15.27
โรงแรมและภัตตาคาร	7.65	9.91	6.54	8.85	8.32	7.48
การขนส่ง ที่เก็บสินค้าและคมนาคม	2.36	3.21	2.15	1.64	2.09	2.03
การเป็นตัวกลางทางการเงิน	0.42	0.74	0.25	0.29	0.31	0.23
อสังหาริมทรัพย์และการให้เช่า	0.89	1.12	0.55	0.74	0.66	1.25
การบริหารราชการและป้องกันประเทศ	2.91	2.90	2.73	3.45	4.61	3.42
การศึกษา	3.16	3.30	2.51	5.40	4.80	3.15
งานด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	1.30	1.52	1.48	1.15	1.55	1.22
กิจการด้านบริการชุมชน สังคม	1.64	1.80	0.95	0.97	1.61	0.85
ถูกจ้างในครัวเรือน ส่วนบุคคล	0.20	0.09	0.15	0.52	0.05	0.28

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร ไตรมาส 2 พ.ศ. 2545 สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หากสัดส่วนของผู้มีงานทำในภาคใต้ และ 5 จังหวัดที่ศึกษาตาม ตารางที่ 13 และ 14 ฉายภาพสัดส่วนของอุปสงค์แรงงานตามประเภทอุตสาหกรรมต่าง ๆ ได้ใกล้เคียงที่สุดแล้ว การคำนวณหาการกระจายของอุปสงค์แรงงานใน 5 จังหวัดที่ศึกษา ก็สามารถ แสดงให้เห็นได้บนพื้นฐานข้อมูลสัดส่วนของผู้มีงานทำ ในจังหวัดต่าง ๆ ตามตารางที่ 40-45 และปรากฏรายละเอียดจำแนกในแต่ละจังหวัด (ตารางที่ 15 - 20)

ตารางที่ 15 แสดงตัวเลขประมาณการอุปสงค์แรงงานในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกประเภทอุตสาหกรรม ของภาคใต้

ประเภทอุตสาหกรรม	พ.ศ.				
	2544	2545	2546	2547	2548
รวม	4,462,700	4,594,300	4,725,800	4,857,400	4,989,000
เกษตรกรรม ล่าสัตว์ ป่าไม้	2,099,364	2,036,044	2,094,321	2,152,642	2,210,963
การประมง	174,461	226,912	233,406	239,906	246,406
การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน	6,584	5,819	5,985	6,152	6,319
การผลิต	373,731	398,722	410,134	421,556	432,977
การไฟฟ้า ก๊าซและประปา	14,725	10,291	10,585	10,880	11,175
การก่อสร้าง	194,410	212,507	218,590	224,677	230,764
การขายส่ง การขายปลีก	705,059	761,496	783,292	805,104	826,917
โรงแรมและภัตตาคาร	292,153	351,466	361,525	371,593	381,660
การขนส่ง ที่เก็บสินค้าและคมนาคม	120,636	108,269	111,367	114,469	117,570
การเป็นตัวกลางทางการเงิน	19,047	19,245	19,796	20,347	20,898
อสังหาริมทรัพย์และการให้เช่า	32,567	40,673	41,837	43,002	44,167
การบริหารราชการและป้องกันประเทศ	124,563	133,742	137,570	141,401	145,232
การศึกษา	158,093	145,178	149,333	153,492	157,650
งานด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	55,873	59,517	61,221	62,926	64,631
กิจการด้านบริการชุมชน สังคม	76,230	75,143	77,294	79,446	81,599
ลูกจ้างในครัวเรือน ส่วนบุคคล	15,205	9,276	9,541	9,807	10,073

ตารางที่ 16 แสดงตัวเลขประมาณการอุปสงค์แรงงานในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกประเภทอุตสาหกรรม ของ
สงขลา

ประเภทอุตสาหกรรม	พ.ศ.				
	2544	2545	2546	2547	2548
รวม	831,800	848,900	865,600	881,900	897,800
เกษตรกรรม ล่าสัตว์ ป่าไม้	320,725	299,794	305,692	311,448	317,064
การประมง	12,598	40,110	40,899	41,669	42,420
การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน	1,376	1,989	2,028	2,066	2,103
การผลิต	108,955	100,357	102,332	104,259	106,138
การไฟฟ้า ก๊าซและประปา	1,260	1,250	1,275	1,299	1,322
การก่อสร้าง	27,684	37,690	38,432	39,155	39,861
การขายส่ง การขายปลีก	159,238	158,995	162,123	165,176	168,154
โรงแรมและภัตตาคาร	62,689	84,086	85,740	87,354	88,929
การขนส่ง ที่เก็บสินค้าและคมนาคม	34,270	27,249	27,785	28,308	28,819
การเป็นตัวกลางทางการเงิน	3,888	6,263	6,386	6,506	6,623
อสังหาริมทรัพย์และการให้เช่า	8,691	9,548	9,736	9,919	10,098
การบริหารราชการและป้องกันประเทศ	18,469	24,638	25,122	25,595	26,057
การศึกษา	40,300	28,009	28,560	29,098	29,623
งานด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	9,653	12,912	13,166	13,414	13,656
กิจการด้านบริการชุมชน สังคม	20,067	15,255	15,555	15,848	16,134
ถูกจ้างในครัวเรือน ส่วนบุคคล	1,935	754	769	784	798

ตารางที่ 17 แสดงตัวเลขประมาณการอุปสงค์แรงงานในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกประเภทอุตสาหกรรม ของ

สตูล

ประเภทอุตสาหกรรม	พ.ศ.				
	2544	2545	2546	2547	2548
รวม	164,400	173,100	182,000	191,200	200,600
เกษตรกรรม ล่าสัตว์ ป่าไม้	85,931	64,621	67,943	71,378	74,887
การประมง	13,878	31,822	33,458	35,150	36,878
การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน	413	158	166	174	183
การผลิต	13,805	11,902	12,514	13,146	13,793
การไฟฟ้า ก๊าซและประปา	734	172	180	190	199
การก่อสร้าง	5,166	7,946	8,354	8,777	9,208
การขายส่ง การขายปลีก	17,526	26,512	27,875	29,284	30,723
โรงแรมและภัตตาคาร	8,212	11,329	11,911	12,513	13,128
การขนส่ง ที่เก็บสินค้าและคมนาคม	2,145	3,723	3,915	4,113	4,315
การเป็นตัวแทนทางการเงิน	374	437	459	482	506
อสังหาริมทรัพย์และการให้เช่า	1,517	947	996	1,046	1,098
การบริหารราชการและป้องกันประเทศ	6,835	4,723	4,966	5,217	5,474
การศึกษา	3,568	4,344	4,567	4,798	5,034
งานด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	2,129	2,568	2,700	2,837	2,976
กิจการด้านบริการชุมชน สังคม	2,041	1,645	1,729	1,817	1,906
ถูกจ้างในครัวเรือน ส่วนบุคคล	122	251	264	277	291

ตารางที่ 18 แสดงตัวเลขประมาณการอุปสงค์แรงงานในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกประเภทอุตสาหกรรม ของ
ปัตตานี

ประเภทอุตสาหกรรม	พ.ศ.				
	2544	2545	2546	2547	2548
รวม	294,300	298,200	301,700	305,000	308,100
เกษตรกรรม ล่าสัตว์ ป่าไม้	104,908	100,129	101,305	102,413	103,454
การประมง	21,727	18,475	18,692	18,896	19,088
การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน	65	1,275	1,290	1,304	1,317
การผลิต	37,017	38,497	38,949	39,375	39,775
การไฟฟ้า ก๊าซและประปา	1,505	335	338	342	346
การก่อสร้าง	14,009	17,424	17,629	17,822	18,003
การขายส่ง การขายปลีก	49,810	53,452	54,079	54,671	55,226
โรงแรมและภัตตาคาร	19,329	26,388	26,697	26,989	27,264
การขนส่ง ที่เก็บสินค้าและคมนาคม	6,554	4,901	4,958	5,012	5,063
การเป็นตัวแทนทางการเงิน	828	856	866	876	885
อสังหาริมทรัพย์และการให้เช่า	2,016	2,217	2,243	2,268	2,291
การบริหารราชการและป้องกันประเทศ	7,719	10,289	10,410	10,524	10,631
การศึกษา	22,191	16,092	16,281	16,459	16,627
งานด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	3,743	3,442	3,482	3,520	3,556
กิจการด้านบริการชุมชน สังคม	2,349	2,889	2,923	2,955	2,985
ถูกจ้างในครัวเรือน ส่วนบุคคล	530	1,538	1,556	1,573	1,589

ตารางที่ 19 แสดงตัวเลขประมาณการอุปสงค์แรงงานในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกประเภทอุตสาหกรรม ของ
ยะลา

ประเภทอุตสาหกรรม	พ.ศ.				
	2544	2545	2546	2547	2548
รวม	173,400	177,800	182,100	186,400	190,700
เกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้	98,859	95,053	97,351	99,650	101,949
การประมง	-	52	53	54	56
การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน	-	81	83	85	87
การผลิต	11,665	11,219	11,490	11,761	12,033
การไฟฟ้า ก๊าซและประปา	842	354	362	371	379
การก่อสร้าง	6,726	8,577	8,784	8,992	9,199
การขายส่ง การขายปลีก	21,595	19,782	20,260	20,739	21,217
โรงแรมและภัตตาคาร	10,031	14,788	15,146	15,503	15,861
การขนส่ง ที่เก็บสินค้าและคมนาคม	2,440	3,722	3,812	3,902	3,992
การเป็นตัวกลางทางการเงิน	1,497	558	571	585	598
อสังหาริมทรัพย์และการให้เช่า	959	1,176	1,204	1,232	1,261
การบริหารราชการและป้องกันประเทศ	7,815	8,190	8,388	8,586	8,784
การศึกษา	7,123	8,535	8,741	8,947	9,154
งานด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	1,201	2,755	2,822	2,888	2,955
กิจการด้านบริการชุมชน สังคม	2,479	2,868	2,938	3,007	3,077
ถูกจ้างในครัวเรือน กำนันบุคคล	168	91	93	95	97

ตารางที่ 20 แสดงตัวเลขประมาณการอุปสงค์แรงงานในช่วงปี พ.ศ.2544-2548 แยกประเภทอุตสาหกรรม
ของนราธิวาส

ประเภทอุตสาหกรรม	พ.ศ.		(คน)		
	2544	2545	2546	2547	2548
รวม	356,700	367,800	378,900	390,100	401,300
เกษตรกรรม ล่าสัตว์ ป่าไม้	177,867	163,713	168,653	173,639	178,624
การประมง	5,000	6,228	6,416	6,606	6,796
การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน	-	132	136	140	144
การผลิต	26,269	43,208	44,512	45,828	47,144
การไฟฟ้า ก๊าซและประปา	1,328	271	279	288	296
การก่อสร้าง	20,635	24,825	25,574	26,330	27,086
การขายส่ง การขายปลีก	52,236	56,164	57,859	59,569	61,279
โรงแรมและภัตตาคาร	25,098	27,503	28,333	29,170	30,008
การขนส่ง ที่เก็บสินค้าและคมนาคม	8,295	7,475	7,701	7,928	8,156
การเป็นตัวกลางทางการเงิน	2,187	842	867	893	919
อสังหาริมทรัพย์และการให้เช่า	1,511	4,606	4,745	4,885	5,025
การบริหารราชการและป้องกันประเทศ	11,678	12,587	12,967	13,350	13,733
การศึกษา	13,652	11,592	11,942	12,295	12,648
งานด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	4,853	4,496	4,632	4,769	4,906
กิจการด้านบริการชุมชน สังคม	3,196	3,117	3,211	3,306	3,401
ถูกจ้างในครัวเรือน ส่วนบุคคล	2,897	1,041	1,073	1,104	1,136

สรุปท้ายบท

จากผลการวิเคราะห์ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะนำไปสู่การวิเคราะห์เพื่อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนากำลังคน ตลอดถึง อุปสงค์-อุปทานแรงงานของพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อรองรับการพัฒนาภายใต้โครงการสามเหลี่ยมเศรษฐกิจในบทที่ 4 ต่อไป